

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Město Prostějov**, se sídlem Prostějov, T. G. Masaryka 12-14, zastoupené JUDr. Lenkou Peštukovou, advokátkou se sídlem Prostějov, Žižkovo nám. 11, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 5. 2011, č. j. ÚOHS-R74,75/2006-7922/2011/310/JHr,

t a k t o :

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** z účtu Krajského soudu v Brně soudní poplatky ve výši 2 000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 5. 2011, č. j. ÚOHS-R74,75/2006-7922/2011/310/JHr, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení ze dne 13. 6. 2006, č. j. S140/2006/SZ-10659/2006/520-KV, a kterým byla věc vrácena žalovanému k novému projednání. Výrokem I. zrušeného rozhodnutí byl žalobce jako zadavatel shledán vinným ze správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), kterého se měl dopustit tím, že uzavřel dne 9. 12. 2006 smlouvu s vybranými dodavateli, přičemž nesplnil povinnost stanovenou v § 25 odst. 1 ZVZ, neboť veřejnou zakázku, na kterou uzavřel „smlouvu o veřejnoprivátním partnerství“ dne 9. 12. 2005 se společností MI PRO STAV s. r. o. a společností MICOS spol. s r. o. nezadal v některém ze zadávacích řízení podle § 25 odst. 1 ZVZ. Žalobci za to byla uložena pokuta 500 000,-Kč.

Výrokem II. zrušeného rozhodnutí byla společnost MI PRO STAV s. r. o. jako zadavatel shledána vinným ze správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. b) ZVZ, kterého se měla dopustit tím, že uzavřela dne 12. 1. 2006 smlouvy s vybranými dodavateli, přičemž nesplnila povinnost stanovenou v § 25 odst. 1 ZVZ, neboť veřejnou zakázku, na kterou uzavřela dne 12. 1. 2006 smlouvu o dílo, ve znění dodatku č. 1, se společností Stavební společnost NAVRÁTIL, s. r. o. a smlouvu o dílo se společností POZEMSTAV Prostějov, a. s. nezadala v některém ze zadávacích řízení podle § 25 odst. 1 ZVZ. Za to jí byla uložena pokuta 10 000,-Kč.

Již z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal rozklad žalobce i společnost MI PRO STAV s. r. o. Předseda žalovaného nejprve rozhodnutím ze dne 29. 11. 2006 rozklady zamítl, avšak poté, co bylo toto jeho rozhodnutí zrušeno soudem ve správním soudnictví, napadeným rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil do stádia řízení v prvním stupni.

Žalobce napadené rozhodnutí považuje za rozporné se zákonem, neboť rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání podle § 152 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Domnívá se, že rozhodnutí o rozkladu musí závazně určit práva nebo povinnosti žalobce, nikoli věc vracet zpět žalovanému. Vrácením věci dochází k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces. Žalobce má zato, že soudnímu přezkumu nebrání žádná z kompetenčních výluk podle § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Žalobce rovněž upozorňuje na délku řízení a nejednoznačnost a nejasnost ZVZ, za jehož porušení má být trestán, a vyslovuje domněnku, že předseda žalovaného měl řízení zastavit. Vzhledem k tomu navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.

Soud nejprve považuje za vhodné uvést, že v daném případě není žalovaným předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jak žalobce uvedl v žalobě, ale tento úřad (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. 7 Afs 87/2007, www.nssoud.cz).

Předtím, než se soud mohl zabývat otázkami důvodnosti žaloby z uplatněných žalobních důvodů, musel vyřešit otázku přípustnosti žaloby. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je nepřípustná podle § 68 písm. e) s.ř.s., neboť je napadáno rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle § 70 písm. a) s.ř.s.

Pro posouzení otázky přípustnosti je klíčovou skutečností, že napadeným rozhodnutím bylo zrušeno předchozí prvostupňové rozhodnutí a v jeho důsledku nadále probíhá před žalovaným správní řízení; toto správní řízení tedy napadeným rozhodnutím nebylo ukončeno. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že původní zamítavé rozhodnutí o rozkladech nabylo právní moci a bylo následně zrušeno až po několika letech soudy ve správním soudnictví. Soud rozumí žalobcově námitce, že k tomu došlo po značně dlouhé době, nicméně to nemůže nijak ovlivnit skutečnost, že pravomocným zrušením původního rozhodnutí o rozkladech se věc vrátila do fáze neukončeného správního řízení ve druhém stupni. Pokud pak předseda žalovaného napadeným rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutí, věc se vrací do řízení v prvním stupni a správní řízení je tedy neukončené. Za tohoto stavu není podstatný obsah správního spisu, nejsou podstatné důvody, o které předseda žalovaného napadené rozhodnutí opřel, ani okolnosti jeho rozhodování, podstatnou je skutečnost, že věc se po vydání napadeného rozhodnutí vrátila do stádia řízení v prvním stupni, kde o ní bude znovu rozhodováno – a tedy teprve hypoteticky do právní sféry žalobce autoritativně žalovaným zasahováno.

Zrušením prvostupňového rozhodnutí správního orgánu a vrácením do stádia řízení prvostupňového věc u žalovaného neskončila. Napadené rozhodnutí nemění nic na veřejných subjektivních právech žalobce, žádné právo ani povinnost mu nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje, přestože je v jeho odůvodnění vysloven právní názor, který je pro správní orgán prvního stupně závazný a z něhož bude muset v dalším průběhu vycházet.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Toto ustanovení tedy kodifikuje „rozhodnutí“, a tak i vymezuje, proti jakému úkonu správního orgánu lze podat žalobu a vést o ní řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. Ty úkony, které nenaplnějí znaky „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., jsou podle § 70 písm. a) s.ř.s. ze soudního přezkoumávání vyloučeny.

Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. je v souladu s judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006 ve věci sp. zn. 4 As 65/2005, www.nssoud.cz) nutno vykládat tak, že lze ve správním soudnictví, v režimu § 65 a násl. s.ř.s., přezkoumávat taková rozhodnutí, jimiž je negativně dotčena právní sféra žalobce.

I za předpokladu, že by v daném případě v dalším průběhu řízení žalovaný bezezbytku respektoval právní názor vyjádřený v napadeném rozhodnutí a v jeho intencích rozhodl, není nyní napadené rozhodnutí tím správním aktem, který by konečným způsobem zasahoval do hmotněprávní sféry žalobce. Tím bude až nové rozhodnutí, které ve věci samé bude vydáno a které může být žalobcem napadeno nejen opravným prostředkem v rámci správního řízení (rozkladem), ale návazně na to též další žalobou. Žalobce je zadavatelem a řízení před žalovaným je vedeno o tom, zda jako zadavatel svými jednotlivými úkony porušil ZVZ či nikoli, a pokud ano, zda se tím dopustil správního deliktu či nikoli, a pokud ano, zda mu bude uložena pokuta či nikoli, a pokud ano, pak v jaké výši. Skutečný zásah do právní sféry žalobce by tedy znamenalo až rozhodnutí o těchto otázkách. Nyní napadeným rozhodnutím o ničem takovém rozhodnuto nebylo. Napadeným rozhodnutím předseda žalovaného ve druhém stupni správního řízení rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Za této situace je napadené rozhodnutí rozhodnutím správního orgánu pouze po formální, nikoli však po materiální stránce, neboť definitivním způsobem neupravuje veřejná subjektivní práva účastníků řízení (nezakládá je ani neruší), nikterak je nemění ani nedeklaruje; jde tedy ve smyslu systematiky s.ř.s. o úkon správního orgánu, který není rozhodnutím [§ 70 písm. a) s. ř. s.] a žaloba proti němu je dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná.

Oporou k právě uvedenému závěru je zdejšímu soudu i recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, který za skutkově obdobné situace dospěl k témuž závěru v rozsudku ze dne 16.6.2011 ve věci sp. zn. 2 As 38/2011 (www.nssoud.cz).

Za tohoto stavu se zdejší soud nemohl zabývat jednotlivými tvrzeními obsaženými v žalobě, jimiž jsou argumentovány vady řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, ani se nezabýval otázkou možných osob zúčastněných na řízení, nýbrž musel žalobu bez dalšího jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítnout.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním, rozhodl soud o vrácení poplatku za řízení o žalobě podle § 10 odst. 3 a 5 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 10. 11. 2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová